

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/04-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. B., CSc., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Košice sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003, ako aj základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu Košice I spočívajúcom v začatí a neprerušení vyrubovacieho konania č. 695/230/70506/98/Što a č. 695/230/70508/98/Što na daň z príjmov právnických osôb za roky 1996 a 1997 vedeného proti daňovému subjektu, spoločnosti NEALKO, spoločnosti s ručením obmedzeným, V. Š., so sídlom v K., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. B., CSc., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2003 doručená sťažnosť JUDr. P. B., CSc., bytom K., (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „KÚJP PZ“) sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003, ako aj základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy postupom Daňového úradu Košice I (ďalej len „daňový úrad“) spočívajúcom v začatí a neprerušení vyrubovacieho konania č. 695/230/70506/98/Što a č. 695/230/70508/98/Što na daň z príjmov právnických osôb za roky 1996 a 1997 vedeného proti daňovému subjektu, spoločnosti NEALKO, spoločnosť s ručením obmedzeným, V. Š., so sídlom v K. (ďalej len „spoločnosť NEALKO“).

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s článkom 20 ods. 1 Ústavy SR – právo vlastniť majetok bolo Daňovým úradom Košice I začatím a neprerúšením vyrubovacieho konania na daň z príjmov právnických osôb za rok 1996 č. 695/230/70506/98/Što a za rok 1997 č. 695/230/70508/98/Što porušené.

Právo sťažovateľa na nedotknuteľnosť súkromia zakotvené v článku 16 ods. 1 Ústavy SR a práva nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov zakotveného v článku 17 ods. 2 Ústavy SR bolo Krajským úradom justičnej polície PZ SR v Košiciach uznesením č. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb zo dňa 22. 10. 2003 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré je povinný uhradiť odporca v 1. rade.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk, ktoré je povinný uhradiť odporca v 2. rade.

Odporca v 1. rade je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.

Odporca v 2. rade je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

K porušeniu základného práva na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a základného práva nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením KÚJP PZ (v sťažnosti označený ako „odporca v 2. rade“) sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003, na základe ktorého začalo trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin skrátene dane podľa § 148 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona, sťažovateľ okrem iného uviedol, že: „*Výrok uznesenia o začatí trestného stíhania sťažovateľa je zmätočný do tej miery, že sa v ňom samom uvádza, že sťažovateľ sa dopustil trestného činu porušením niekoľko rokov neplatných právnych predpisov. Toto uznesenie bolo natoľko zmätočné a jeho nesprávnosť natoľko zrejmá, že vyšetrovateľ vo veci za odporcu v 2. rade konajúci využil v činnosti orgánov činných v trestnom konaní pri vznesení obvinenia skutočne neobvyklý spôsob (aj keď zákon takýto postup neumožňuje) a sám uvedené uznesenia zrušil. Je teda nesporné, že samotný odporca v 2. rade nepovažoval už od podania sťažnosti proti stíhaniu sťažovateľa záver o trestnom stíhaní sťažovateľa za dostatočne odôvodnený. Z okolností doposiaľ uvedených však nesporne vyplýva, že medzi vydaním uznesenia a jeho zrušením nedošlo k žiadnym skutkovo, či právne významným skutočnostiam, ktoré by dôvodne odôvodnili záver, že sťažovateľ spáchal trestný čin, robili neskôr pochybným. Skutkové a právne okolnosti trvajúce v čase začatia stíhania sťažovateľa o vydaní uznesenia o jeho zrušení, sa nezmenili nijako. (...)*

Vzhľadom na to, že odporca v 2. rade svoje uznesenie zrušil, neexistuje dôvod na to, aby sa sťažovateľ v predmetnej veci obrátil so žiadosťou o preskúmanie postupu na Krajskú prokuratúru v Košiciach. Považuje však za nesporné, že uvedeným uznesením odporcu v 2. rade došlo k zásahu do jeho práva zakotveného v článku 16 ods. 1, v článku 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nie je v kompetencii iného orgánu vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ však považuje vyslovenie zásahu do svojho základného práva

za nevyhnutný predpoklad možnosti uplatnenia škody vzniknutej týmto zásahom. Z tohto dôvodu považuje sťažovateľ svoju sťažnosť aj v tejto časti za odôvodnenú a právomoc ústavného súdu na jej prejednanie za danú.“

K porušeniu základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy spočívajúcom v neprerušení označeného vyrubovacieho konania sťažovateľ uviedol, že daňový úrad (v sťažnosti označený ako „odporca v 1. rade“) vykonal 4. mája 1998 až 24. júla 1998 daňovú kontrolu v spoločnosti NEALKO, ktorej bol od 27. januára 1995 sťažovateľ jediným spoločníkom a konateľom. Na základe výsledkov daňovej kontroly vydal daňový úrad 27. augusta 1998 platobný výmer č. 695/230/70506/98/Što, ktorým bol daňovému subjektu spoločnosti NEALKO vyrubený daňový nedoplatok za rok 1996 vo výške 3 218 890 Sk a platobný výmer č. 695/230/70508/98/Što, ktorým bol uvedenej obchodnej spoločnosti vyrubený daňový nedoplatok za rok 1997 vo výške 37 994 800 Sk. Sťažovateľ poukázal na to, že mu kópie uvedených platobných výmerov boli po opakovaných žiadostiach a urgenciách vydané až 8. decembra 2003. Odmietnutie vydania kópií týchto listín odôvodňoval daňový úrad tým, že od 7. septembra 1998 bol na majetok spoločnosti vyhlásený konkurz a od uvedeného dňa vykonával práva a povinnosti jej štatutárneho orgánu správca konkurznej podstaty. V dôsledku toho sťažovateľ nebol účastníkom daňového konania, a preto nemal právo oboznamovať sa s obsahom spisu ani žiadať kópie časti spisu týkajúceho sa daňového konania.

Sťažovateľ upriamuje pozornosť na to, že obidva citované platobné výmery sú opatrené doložkou splatnosti (ktorá nastala v obidvoch prípadoch 6. októbra 1998) a doložkou právoplatnosti, ktorú nadobudli v obidvoch prípadoch 22. októbra 1998. Podľa sťažovateľa však ani jeden z týchto platobných výmerov nemohol v skutočnosti nadobudnúť právoplatnosť, pretože daňový úrad, ktorému muselo byť medzičasom v zmysle § 13 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov doručené uznesenie o vyhlásení konkurzu, bol v zmysle § 95a ods. 1 zákona Slovenskej Národnej rady č. 511/1992 Zb. o správne daní a poplatkov a o zmenách

v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) povinný daňové konanie prerušiť, resp. vziať na vedomie jeho prerušenie.

V spojitosti s označenými platobnými výmermi sťažovateľ pripomína, že postup daňového úradu „... má vo vzťahu k existencii daňových povinností v nich uvedených ďalší význam. Vyhlásením konkurzu sa totiž stávajú aj nesplatené daňové pohľadávky splatnými. V súvislosti s predmetnou obchodnou spoločnosťou však sťažovateľ ako konateľ obchodnej spoločnosti, existenciu aj výšku týchto pohľadávok popieral. Nebolo teda podľa názoru sťažovateľa možné uvažovať o daňových pohľadávkach na základe daňových rozhodnutí, ktoré neboli doručené zákonom predpísaným spôsobom.

Subjektom daňového konania bola spoločnosť NEALKO. V súčasnosti odo dňa 13. 11. 2003 je však táto spoločnosť zrušená. Neexistuje preto možnosť, aby táto spoločnosť namietala nezákonnosť odporcu v 1. rade alebo, aby sa domáhala porušenia svojich práv podľa čl. 127 Ústavy SR. Sťažovateľ ako osoba, ktorej konanie bolo v predmetnom čase konanie spoločnosti a voči ktorej môžu byť v prípade, že odporca v 1. rade podá (tak ako sa aj v skutočnosti stalo) trestné oznámenie pre spáchanie trestného činu skrátenia dane, vyvolené tak trestnoprávne dôsledky, ako aj dôsledky vo sfére jeho majetkových práv, je však predmetným postupom odporcu v 1. rade vo svojich právach zakotvených v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, v článku 20 ods. 1 Ústavy SR porušené“.

Čo sa týka skutočnosti, že subjektom uvedeného daňového konania nebol sťažovateľ ako fyzická osoba, ale spoločnosť, sťažovateľ uvádza, že to „... už vzhľadom na uvedené zodpovednostné dôsledky pre sťažovateľa tak v oblasti trestnoprávnej ako aj majetkoprávnej, nevylučuje možnosť porušenia jeho vyššie uvedených základných práv postupom odporcu v 1. rade. Opačný postoj by znamenal, že v súčasnosti napriek tomu, že konanie odporcu v 1. rade bolo excesom zo zákonného aj ústavného rámca činnosti tohto orgánu, napriek tomu, že pre sťažovateľa vplynuli z toho nezákonného postupu odporcu v 1. rade dôsledky v podobe začatia trestného stíhania voči nemu ako voči fyzickej osobe, nebolo by možné pre sťažovateľa takýmuto postupom odporcu v 1. rade sa brániť“.

Sťažovateľ tvrdí, že podľa § 6 ods. 2 zákona o správe daní, ktorý umožňuje, aby sa na základe prizvania správcom dane zúčastnili daňového konania aj tretie osoby, existovala právna cesta, aby sa i on zúčastnil daňového konania, daňovej kontroly v spoločnosti. Daňový úrad mal v rámci zachovávanía práv a právom chránených záujmov ostatných osôb ako jednej zo zásad daňového konania (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní) prizvať i jeho, aby sa zúčastnil daňového konania.

Už samotná možnosť, že výsledky daňovej kontroly závažne postihnú sťažovateľa, opodstatňuje podľa jeho mienky záver, že daňový úrad tým, že ho neprizval, aby sa zúčastnil daňovej kontroly v spoločnosti, porušil jeho právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti napadol konanie daňového úradu aj po 7. septembri 1998, teda po tom, čo bol na majetok spoločnosti NEALKO vyhlásený konkurz, pričom jeho výhrady smerujú voči tomu, že vykonal v spoločnosti NEALKO kontrolu, z ktorej vyhotovil 13. novembra 2001 pod č. 695/2200/122645-1381/01/Tom. protokol, v ktorom vyčíslil skrátenie dane z príjmov za roky 1997 a 1998 v celkovej výške 34 052 400 Sk. Porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy vidí pritom sťažovateľ v tom, že aj keď ho výsledky tejto kontroly postihli osobne tým, že na základe uznesenia KÚJP PZ sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003 bolo proti nemu začaté trestné stíhanie (pričom toto uznesenie bolo 25. novembra 2003 na základe jeho sťažnosti v celom rozsahu zrušené), a môžu ho postihnúť aj v budúcnosti, nebol správcom dane prizvaný na daňové konanie.

Ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ ide o námietku neústavnosti postupu daňového úradu po 7. septembri 1998, táto sa do návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petitu) nepremietla.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

1. Namietané porušenie základného práva na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a základného práva nebyť stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením KÚJP PZ sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy „Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom“.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy „Nikoho nemožno stíhať ani pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok“.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 39/03) sa ochrana základnému právu poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade KÚJP PZ) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesenie KÚJP PZ sp. zn. ČVS: KUV-110/OVEK-2001 Vb z 22. októbra 2003, ktorým mali byť porušené jeho označené základné práva, bolo v rámci autoremedúry na základe ním v zákonom stanovenej lehote podanej sťažnosti zrušené uznesením toho istého orgánu verejnej moci vydaným 25. novembra 2003, teda ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Z toho vyplýva, že sťažnosť proti takto zrušenému rozhodnutiu je zjavne neopodstatnená. Napadnuté uznesenie objektívne prestalo existovať predtým, než sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu. Preto stav, ktorý nastal po zrušení tohto rozhodnutia nemohol byť spôsobilý porušiť jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17

ods. 2 ústavy. Prípadné dôsledky začatia trestného stíhania boli vo vzťahu k sťažovateľovi v celom rozsahu odstránené tým, že uznesenie o jeho trestnom stíhaní bolo zrušené.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj v takom prípade, ak napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej moci majú taký obsah a výroky, ktorými nie je možné porušiť v sťažnosti uvedené základné práva. Za také rozhodnutia treba podľa názoru ústavného súdu považovať aj rozhodnutia, ktorými sa odstraňujú právne následky začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči konkrétnej osobe vrátane uznesenia o zrušení rozhodnutia, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie podľa § 146 ods. 1 Trestného poriadku (m. m. IV. ÚS 39/03).

Rozhodnutie KÚJP PZ, ktorým sa zrušilo uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči sťažovateľovi, je takým rozhodnutím, a preto nebolo spôsobilé porušiť základné práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na tieto závery ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Namietané porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom daňového úradu vo vyrubovacom konaní č. 695/230/70506/98/Što a č. 695/230/70508/98/Što na daň z príjmov právnických osôb za roky 1996 a 1997 vedenom proti daňovému subjektu, spoločnosti NEALKO

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy má každý právo vlastniť majetok.

Sťažovateľ vidí porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy v tom, že ho daňový úrad neprizval, aby sa zúčastnil daňovej kontroly v spoločnosti NEALKO, čo mal urobiť už len z dôvodu existencie samotnej možnosti, že ho výsledky daňovej kontroly závažne postihnú, čo sa podľa neho napokon aj stalo.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že oba platobné výmery č. 695/230/70506/98/Što a č. 695/230/70508/98/Što, ktorými bol daňovému subjektu spoločnosti NEALKO vyrubený daňový nedoplatok za rok 1996 vo výške 3 218 890 Sk a za rok 1997 vo výške 37 994 800 Sk, nadobudli právoplatnosť 22. októbra 1998.

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 23. decembra 2003. Pretože sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutí, ktorými boli skončené napadnuté vyrubovacie konania, nepovažoval ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu daňového úradu za zachovanú, a preto sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa mal dozvedieť o napadnutom postupe daňového úradu až 8. decembra 2003, keď mu boli na jeho vyžiadanie poskytnuté kópie označených platobných výmerov, je vo vzťahu k začatiu plynutia lehoty na podanie sťažnosti bez rozhodujúceho významu.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa tou časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2004